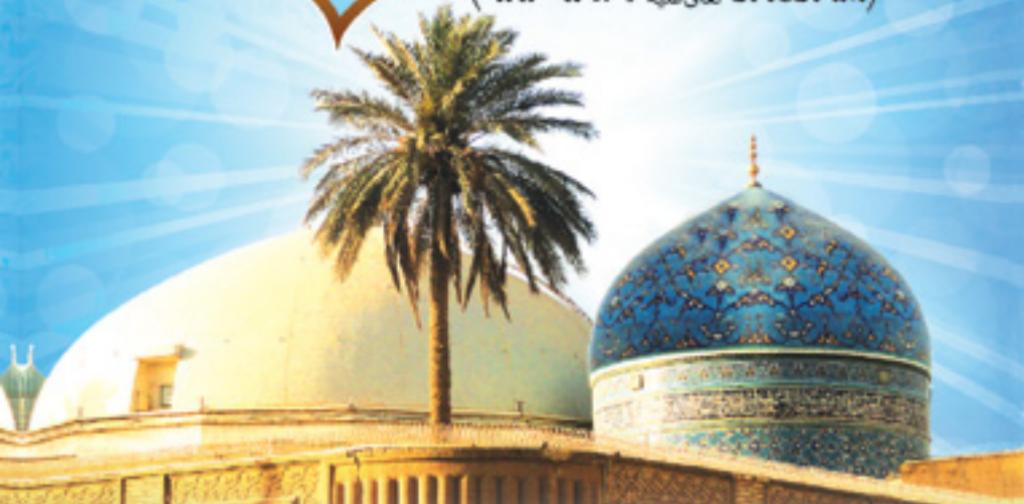

Munne Ki Lash (Gujarati)

મુન્ને કી લારી

(જોસે આ'ગમ ﷺ ﴿ ﷺ ﴾ કી હિકાયાત)

શૈખ તરીકત, અમારે અહે સુન્નત, બાળિયે દા'વતો જરૂરી, ઇજત અલ્લાહ મૌલાના અનુ જિવાત

મુહમ્મદ ઇલ્�યાસ અતાર કાદિરી ૨-ડવી

مکتبۃ الرسول
(مکتبۃ اسلامی)

SC1288

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيمِ دُسُونَ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

કિતાબ પઠને કી હુઅા

અજ : શૈખે તરીકત, અમીરે અહલે સુન્તત, બાનિયે દા'વતે ઈસ્લામી, હજરત અલ્લામા મૌલાના અભૂ બિલાલ મુહમ્મદ ઈલ્યાસ અતાર કાદિરી 2-જવી રાત્રિની 12:00 AM
દીની કિતાબ યા ઈસ્લામી સબક પઠને સે પહલે જૈલ મેં દી હુઈ હુઅા પછે
લીજિયે જો કુદુ પઢેંગે યાદ રહેગા. હુઅા યેહ હૈ :

اللّٰهُمَّ افْتَحْ عَلَيْنَا حِكْمَتَكَ وَلِتُنْشِرْ
عَلَيْنَا رَحْمَتَكَ يَا ذَالْجَلَالِ وَالْأَكْرَامِ

તરજમા : એ અલ્લાહ ઉર્જુર્જ ! હમ પર ઈલ્મ વ હિકમત કે દરવાજે ખોલ દે ઔર હમ પર અપની
રહમત નાખિલ ફરમા ! એ આ-જમત ઔર બુઝુર્ગી વાલે ! (المس્તુર્જ ચા. 4, دارالفنون بیروت)

નોટ : અવ્યાલ આખિર એક એક બાર હુરુદ શરીફ પછ લીજિયે.

તાલિબે ગમે મદીના

વ બડીઅન

વ મજિફરત

13 શાય્યાલુલ મુકર્રમ 1428 હિ.

“મુન્ને કી લાશ”

યેહ રિસાલા (મુન્ને કી લાશ)

શૈખે તરીકત, અમીરે અહલે સુન્તત, બાનિયે દા'વતે ઈસ્લામી હજરત અલ્લામા મૌલાના અભૂ બિલાલ મુહમ્મદ ઈલ્યાસ અતાર કાદિરી 2-જવી જિયાઈ ને ઉર્દૂ જબાન મેં તહિરીર ફરમાયા હૈ.

મજલિસે તરાજિમ (દા'વતે ઈસ્લામી) ને ઈસ રિસાલે કો ગુજરાતી રસ્મુલ ખત મેં તરતીબ દે કર પેશ કર્યા હૈ ઔર મક-ત-બતુલ મદીના સે શાખેએ કરવાયા હૈ. ઈસ મેં અગર કિસી જગહ કમી બેશી પાણે તો મજલિસે તરાજિમ કો (બ જરીઅએ મકતૂબ, ઈ-મેઈલ યા SMS) મુતલઅ ફરમા કર સવાબ કર્માઈયે.

રાબિતા : મજલિસે તરાજિમ (દા'વતે ઈસ્લામી)

મક-ત-બતુલ મદીના

સિલેક્ટેડ હાઉસ, અલિફ કી માસ્ટિબ કે સામને, તીન દરવાજા,

અહમદાબાદ-1, ગુજરાત, ઈન્ડિયા

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَّا بَعْدُ فَاعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ السَّيِّطِينِ الرَّجِيمِ يُسَمِّي اللّٰهُ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيمُ

ਮੁਨ੍ਹ ਕੀ ਲਾਸ਼

ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਾਖ ਸੁਸ਼ੀ ਫਿਲਾਏ ਧੇਹ ਰਿਸਾਲਾ (18 ਸਫ਼਼ਾਤ) ਮੁਕਭਲ
ਪਛ ਲੀਜਿਥੇ ਆਪ ਕੇ ਫਿਲ ਮੌਜੂਦ ਗੌਸੇ ਆਉਂਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ شَاءَ اللّٰهُ عَزَّوَ جَلَّ ਮਹਾਬਤ ਮਜ਼ੀਦ ਪਛ ਜਾਏਗੀ।

ਹੁਦੁਦ ਸ਼ਾਰੀਫ ਕੀ ਫ਼ਾਈਲਤ

ਨਬਿਯੇ ਮੁਅੜੂਜਮ, ਰਸੂਲੇ ਮੋਹਤਰਮ, ਸੁਲਾਨੇ ਜੀ ਹਥਮ,
ਸਾਰਾਪਾ ਜੂਦੋ ਕਰਮ, ਹਭੀਬੇ ਮੁਕਰਮ, ਮਹਾਬੂਬੇ ਰਖ਼ਬੇ ਅਕਰਮ
ਨੇ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلٰيْهِ وَآلِہِ وَسَلَّمَ ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਜਿਥੇ ਤਕ ਮੁਝ ਪਰ ਹੁਦੁਦ
ਸ਼ਾਰੀਫ ਪਢਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹਿ ਵਿਚਿਤ੍ਰੇ ਉਸ ਪਰ ਰਹਮਤੋਂ ਭੇਜਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਥਵਾ ਬਨਦੇ
ਕੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ ਕਮ ਪਛੇ ਧਾ ਜਿਧਾਦਾ।

(ابن ماجہ ج ۱ ص ۴۹۰ حدیث ۹۰۷ دارالعرفة بیروت)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلٰى مُحَمَّدٍ

ਆਨਕਾਣ ਮੈਂ ਏਕ ਬਾ ਪਈ ਖਾਤੂਨ ਅਪਨੇ ਮੁਨ੍ਹ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਚਾਦਰ ਮੈਂ
ਲਿਪਟਾਏ, ਸੀਨੇ ਸੇ ਚਿਮਟਾਏ ਜਾਰੇ ਕਿਤਾਰ ਰੋ ਰਹੀ ਥੀ। ਇਹਨੇ ਮੈਂ ਏਕ
“ਮ-ਦਨੀ ਮੁੜਾ” ਦੌੜਤਾ ਹੁਵਾ ਆਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮ-ਦਦਨਿਆ ਲਹਞੇ ਮੈਂ ਉਸ
ਖਾਤੂਨ ਸੇ ਰੋਨੇ ਕਾ ਸਥਾਨ ਦਰਖਾਫ਼ਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਵੋਹ ਰੋਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੀ ਹੈ :

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ : ﷺ : ؓ شَفَاعَ مُعْذِنٌ بَلِّي وَاللَّهُ أَعْلَمُ مੁੜ پਰ ਛੁਝੇ ਪਾਕ ਪਢਨਾ ਭੂਲ ਗਿਆ ਵੋਹ ਜਨਨਤ ਕਾ ਰਾਸ਼ਾ ਭੂਲ ਗਿਆ। (بخاری)

ਬੇਟਾ ! ਮੇਰਾ ਸ਼ੋਹਰ ਅਪਨੇ ਲਖੇ ਜਿਗਰ ਕੇ ਫੀਦਾਰ ਕੀ ਛਿਹਨਾਂ ਲਿਧੇ ਹੁਨਾ ਸੇ ਰੁਖਿਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਧੇਹ ਬਚਚਾ ਉਸ ਵਕਤ ਪੇਟ ਮੇਂ ਥਾ ਔਰ ਅਥ ਯੇਹੀ ਅਪਨੇ ਬਾਪ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਔਰ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਕਾ ਸਰਮਾਧਾ ਥਾ, ਧੇਹ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇਸੇ ਇਸੀ ਖਾਨਕਾਹ ਮੇਂ ਦਮ ਕਰਵਾਨੇ ਲਾ ਰਹੀ ਥੀ ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੇ ਦਮ ਤੋਡ ਦਿਧਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਭੀ ਬਹੀ ਉਮੀਦ ਲੇ ਕਰ ਧਹਾਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋ ਗਈ ਕੇ ਇਸ ਖਾਨਕਾਹ ਵਾਲੇ ਬੁਜੂਰਗ ਕੀ ਵਿਲਾਧਤ ਕੀ ਛਰ ਤਰੜ ਧੂਮ ਹੈ ਔਰ ਇਨ ਕੀ ਨਿਗਾਹੇ ਕਰਮ ਸੇ ਅਥ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਮਹਾਰ ਵੋਹ ਮੁੜੇ ਸਥਿ ਕੀ ਤਲਕੀਨ ਕਰ ਕੇ ਅਨੱਦਰ ਤਸ਼ਰੀਫ ਲੇ ਆ ਚੁਕੇ ਹੈਂ। ਧੇਹ ਕਹ ਕਰ ਵੋਹ ਖਾਤੂਨ ਫਿਰ ਰੋਨੇ ਲਗੀ। “ਮ-ਦਨੀ ਮੁਨ੍ਹੇ” ਕਾ ਇਲ ਪਿਧਲ ਗਿਆ ਔਰ ਉਸ ਕੀ ਰਹਮਤ ਭਰੀ ਜਬਾਨ ਪਰ ਧੇਹ ਅਲੜਾਂ ਖੇਲਨੇ ਲਗੇ : “ਮੋਹ-ਤ-ਰਮਾ ! ਆਪ ਕਾ ਮੁੜਾ ਮਰਾ ਛੁਵਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕੇ ਜਿੰਦਾ ਹੈ ! ਫੇਖੋ ਤੋ ਸਹੀ ! ਵੋਹ ਹ-2-ਕਤ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ.” ਦੁਖਿਆਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਬੇਤਾਬੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਪਨੇ “ਮੁੜੇ ਕੀ ਲਾਸ਼” ਪਰ ਸੇ ਕਪਡਾ ਉਠਾ ਕਰ ਫੇਖਾ ਤੋ ਵੋਹ ਸਚਮੁਚ ਜਿੰਦਾ ਥਾ ਔਰ ਹਾਥ ਪੈਰ ਛਿਲਾ ਕਰ ਖੇਲ ਰਹਾ ਥਾ। ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਖਾਨਕਾਹ ਵਾਲੇ ਬੁਜੂਰਗ ਅਨੱਦਰ ਸੇ ਵਾਪਸ ਤਸ਼ਰੀਫ ਲਾਏ। ਬਚਚੇ ਕੀ ਜਿੰਦਾ ਫੇਖ ਕਰ ਸਾਰੀ ਬਾਤ ਸਮੇਂ ਗਏ ਔਰ ਲਾਈ ਉਠਾ ਕਰ ਧੇਹ ਕਹਤੇ ਹੁਏ “ਮ-ਦਨੀ ਮੁਨ੍ਹੇ” ਕੀ ਤਰੜ ਲਪਕੇ ਕੇ ਤੂਨੇ ਅਭੀ ਸੇ ਤਕਢੀਰੇ ਖੁਦਾ ਵਨਈ ਕੇ ਸਰ ਬਸਤਾ ਰਾਜ ਖੋਲਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਧੇ ਹੈਂ ! ਮ-ਦਨੀ ਮੁੜਾ ਵਹਾਂ ਸੇ ਭਾਗ ਖਡਾ ਛੁਵਾ ਔਰ ਵੋਹ ਬੁਜੂਰਗ ਉਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਫੌਡਨੇ ਲਗੇ, “ਮ-ਦਨੀ ਮੁੜਾ” ਧਕਾਧਕ ਕਥਿਸਤਾਨ ਕੀ ਤਰੜ ਮੁਡਾ ਔਰ ਬੁਲਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਸੇ ਪੁਕਾਰਨੇ ਲਗਾ : ਐ ਕਥ ਵਾਲੋ ! ਮੁੜੇ ਬਚਾਓ ! ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਲਪਕੇ ਹੁਏ ਬੁਜੂਰਗ ਅਚਾਨਕ ਠਿੱਠਕ ਕਰ ਲਕ ਗਏ ਕਿਧੂਂਕੇ ਕਥਿਸਤਾਨ ਸੇ ਤੀਨ ਸੋ³⁰⁰ ਮੁਹੱਦ ਉਠ ਕਰ ਉਸੀ “ਮ-ਦਨੀ ਮੁਨ੍ਹੇ” ਕੀ ਫਾਲ ਬਨ ਚੁਕੇ ਥੇ ਔਰ ਵੋਹ “ਮ-ਦਨੀ ਮੁੜਾ” ਦੂਰ ਖਡਾ ਅਪਨਾ ਚਾਂਦ ਸਾ ਧੇਹਰਾ ਚਮਕਾਤਾ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਲਿਕ : ﴿صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : جਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮੇਰਾ ਜਿਕ ਹੁਵਾ ਓਰ ਉਸ ਨੇ ਮੁਜ ਪੱਧਰੂਏ ਪਾਕ ਨ ਪਛਾ ਤਥਕੀਕ ਵੋਂਕ ਬਦਬਾਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ। (جیسا)

ਮੁਸਕਰਾ ਰਹਾ ਥਾ. ਉਨ ਬੁਜੂਰਾਂ ਨੇ ਬਡੀ ਛਸਰਤ ਕੇ ਸਾਥ “ਮ-ਦਨੀ ਮੁੰਨੇ” ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੇਖਤੇ ਹੁਏ ਕਿਹਾ : ਬੇਟਾ : ਹਮ ਤੇਰੇ ਮਰਿਬੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛੋਂਚ ਸਕਤੇ, ਇਸ ਲਿਧੇ ਤੇਰੀ ਮਰਝੀ ਕੇ ਆਗੇ ਅਪਨਾ ਸਾਰੇ ਤਸਲੀਮ ਘਮ ਕਰਤੇ ਹੋਣੇ.

(ملੁਖਾਨੀ ਮਾਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਈਸਲਾਮੀ ਭਾਈਯਾ ! ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਵੋਂਕ “ਮ-ਦਨੀ ਮੁੰਨਾ” ਕੌਨ ਥਾ ? ਉਸ ਮ-ਦਨੀ ਮੁੰਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਅਖ਼ਦੂਲ ਕਾਹਿਰ ਥਾ ਔਰ ਆਗੇ ਚਲ ਕਰ ਵੋਂਕ ਗੌਸੂਲ ਆਂਦਮ ਕੇ ਲਕਬ ਸੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੁਏ।

ਕਿਉਂ ਨ ਕਾਚਿਮ ਹੋ ਕੇ ਤੂ ਦੁਕਾਨੇ ਅਭਿਲ ਕਾਚਿਮ ਹੈ

ਕਿਉਂ ਨ ਕਾਹਿਰ ਹੋ ਕੇ ਮੁੰਤਾਰ ਹੈ ਬਾਬਾ ਤੇਰਾ

(ਹਾਈਕ ਬਾਣਿਆਂ ਸ਼ਾਰੀਝ)

صَلُّوٰ عَلَى الْحَبِيبِ ! صَلُّوٰ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ਬਚਪਨ ਸ਼ਾਰੀਝ ਕੀ ਸਾਤ ਕਾਰਾਮਾਤ

ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਈਸਲਾਮੀ ਭਾਈਯਾ ! ਹਮਾਰੇ ਗੌਸੂਲ ਆਂਦਮ ਮਾਦਰ ਝਾਂਦ ਵਲੀ ਥੇ. 《1》 ਆਪ ਅਭੀ ਅਪਨੀ ਮਾਂ ਕੇ ਪੇਟ ਮੌਂਥ ਵੇਂ ਔਰ ਮਾਂ ਕੋ ਜਥ ਇੱਕ ਆਤੀ ਔਰ ਇਸ ਪੱਧਰ ਵੋਂਕ ਕਿਛੀ ਤੋ ਆਪ ਪੇਟ ਹੀ ਮੌਂਥ ਜਵਾਬਨ ਧੁਕੂਮ 2-ਮਾਨੁਲ ਮੁਖਾਰਕ ਬਰੋਜ ਪੀਰ ਸੁਭੇ ਸਾਂਦਿਕ ਕੇ ਵਕਤ ਹੁਨ੍ਹਾ ਮੌਂਥ ਗਰ ਹੁਏ ਉਸ ਵਕਤ ਹੌਂਟ ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਹ-2-ਕਤ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਔਰ ਅਲਵਾਹ ਅਲਵਾਹ ਕੀ ਆਵਾਜ ਆ ਰਹੀ ਥੀ। 《3》 ਜਿਸ ਦਿਨ ਆਪ ਰਖਮਾਨੀ ਤੇ ਵਿਲਾਦਤ ਹੁਈ ਉਸ ਦਿਨ ਆਪ ਕੇ ਵਿਲਾਦਤ ਜਲਾਨ ਸ਼ਾਰੀਝ ਮੌਂਥ ਵਾਰਡ ਸੋ¹¹⁰⁰ ਬਚਚੇ ਪੈਂਦਾ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸ਼ਕਾ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਪਾਂਡ ਪਾਂਡ : صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ وَسَلَّمَ : ਜਿਸ ਨੇ ਮੁੜ ਪਰ ਦਸ ਮਰਤਬਾ ਸੁਭ ਅਗੋਰ ਦਸ ਮਰਤਬਾ ਸ਼ਾਮ ਛੁਹੈਟੇ ਪਾਂਡ ਪਾਂਡ।
ਉਥੇ ਕਾਮਤ ਕੇ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਸ਼ਫ਼ਾਅਤ ਮਿਵੇਗੀ। (بِرَاجِ اُجْد)

ਹੁਏ ਵੋਹ ਸਾਬ ਕੇ ਸਾਬ ਲੜਕੇ ਥੇ ਔਰ ਸਾਬ ਵਲਿਖ੍ਯੁਲਾਹ ਬਨੇ
عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْأَكْرَمِ (4) ਗੌਸੁਲ ਆ'ਜਮ (تفریغ الخطاط من ۱۰)
ਹੀ ਰੋਝ ਰਖ ਲਿਆ ਔਰ ਜਬ ਸੂਰਜ ਗੁਰੂਬ ਹੁਵਾ ਉਸ ਵਕਤ ਮਾਂ ਕਾ ਫੂਥ
ਨੋਸ਼ ਫਰਮਾਯਾ। ਸਾਰਾ ੨-ਮਯਾਨੁਲ ਮੁਖਾਰਕ ਆਪ ਕਾ
رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ (5) پਾਂਥ⁵ ਬਰਸ ਕੀ ਉਥੁ ਮੇਂ ਜਬ
ਧੇਹੀ ਮਾ'ਮੂਲ ਰਣਾ (۱۷۲) (بِهੀجَةُ الْاسْرَارِ من ۱۰) ਪਥ ਕੇ ਰਸਮ ਕੇ ਲਿਧੇ ਕਿਸੀ ਬੁਜੂਰਗ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ
ਤੋ ਢੁੱਗ ਔਰ پਥ ਕਰ ਸੂਰਾਏ ਫਾਤਿਹਾ ਔਰ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ਸੇ ਲੇ ਕਰ
ਅਛਾਰਹ ਪਾਰੇ ਪਥ ਕਰ ਸੁਨਾ ਹਿਧੇ। ਉਨ ਬੁਜੂਰਗ ਨੇ ਕਹਾ : ਬੇਟੇ ! ਔਰ
ਪਥਿਧੇ। ਫਰਮਾਯਾ : ਬਸ ਮੁੜੇ ਇਤਨਾ ਹੀ ਧਾਵ ਹੈ ਕਿੱਝੂਕੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋ ਭੀ
ਇਤਨਾ ਹੀ ਧਾਵ ਥਾ, ਜਬ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਮਾਂ ਕੇ ਪੇਟ ਮੈਂ ਥਾ ਉਸ ਵਕਤ ਵੋਹ
ਪਥਾ ਕਰਤੀ ਥੀਂ, ਮੈਂ ਨੇ ਸੁਨ ਕਰ ਧਾਵ ਕਰ ਲਿਆ ਥਾ। (۱۴۰) (الْحَقْنَفِي الْأَطْقَنِ من ۱۰)
ਜਬ ਆਪ ਕਾਨੂੰਨ ਮੇਂ ਬੇਲਨੇ ਕਾ ਇਰਾਦਾ ਫਰਮਾਤੇ, ਗੈਬ
ਸੇ ਆਵਾਜ਼ ਆਤੀ : ਐ ਅਛੁਲ ਕਾਨਿਰ ! ਹਮ ਨੇ ਤੁਝੇ ਬੇਲਨੇ ਕੇ ਵਾਸਿਤੇ
ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿਧਾ। (7) (بِيَنِي) ਆਪ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مਦਰਸੇ ਮੈਂ ਤਸ਼ਰੀਫ ਲੇ
ਜਾਤੇ ਤੋ ਆਵਾਜ਼ ਆਤੀ : “ਅਲਲਾਹ ਕੇ ਵਲੀ ਕੋ ਜਗਾਹ ਫੇ ਦ੍ਰੋ..”

(بِهੀجَةُ الْاسْرَارِ من ۱۰)

ن-ਅਵੀ ਮੀਂਹ ਅ-ਲਵੀ ਫਲਕ ਬਤੂਲੀ ਗੁਲਸ਼ਾਨ
ਹ-ਸਾਨੀ ਝੂਲ ਹੁਸੈਨੀ ਹੈ ਮਹਕਨਾ ਤੇਰਾ

(ਹਦਾਈਕੇ ਬਾਣਿਆ ਸ਼ਾਰੀਫ)

صَلُّوٰ عَلَى الْحَبِيبِ ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ
کਰਾਮਤ ਕੀ ਤਾ'ਰੀਫ

ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਇਸਲਾਮੀ ਭਾਈਯੋ ! ਬਾ'ਜ ਅਵਕਾਤ ਆਦਮੀ
ਕਰਾਮਾਤੇ ਔਲਿਆ ਕੇ ਮੁਆ-ਮਲੇ ਮੈਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੇ ਵਸਵਸੇ ਮੈਂ ਆ ਕਰ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ : ﴿ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮੇਰਾ ਇਕ ਹੁਵਾ ਆਂਦ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਪਰ ਹੁਕਮ ਸ਼ਰੀਕ ਨ ਪਥਾ ਉਸ ਨੇ ਜਫ਼ਾ ਕੀ। (بِرَارَانْ)

ਕਰਾਮਤ ਕੇ ਅਕਲ ਕੇ ਤਰਾਜੂ ਮੈਂ ਤੋਲਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧੂੰ ਗੁਮਰਾਇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਧਾਇ ਰਖਿਏ ! ਕਰਾਮਤ ਕਹਤੇ ਹੀ ਉਸ ਬਿਕੇ ਆਦਤ ਬਾਤ ਕੋ ਹੈਂ ਜੋ ਆਦਤਨ ਮੁਹਾਲ ਧਾ'ਨੀ ਜਾਹਿਰੀ ਅਸਥਾਬ ਕੇ ਜਰੀਏ ਉਸ ਕਾ ਸੁਦੂਰ ਨਾ ਮੁਭਿਨ ਹੋ ਮਗਰ ਅਲਲਾਹ ਕੀ ਅਤਾ ਸੇ ਔਲਿਧਾਏ ਤਿਰਾਮ رَحْمَةُ اللّٰہِ تَعَالٰی ਸੋ ਐਸੀ ਬਾਤੋਂ ਬਾਸਾ ਅਵਕਾਸ ਸਾਡਿਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ। ਨਭੀ ਸੇ ਕਥਲ ਅਝ ਏ'ਲਾਨੇ ਨੁਭੁਵਤ ਐਸੀ ਯੀਂ ਜਾਹਿਰ ਹੋਂ ਤੋ ਉਨ ਕੋ ਈਰਣਾਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏ'ਲਾਨੇ ਨੁਭੁਵਤ ਕੇ ਬਾ'ਦ ਸਾਡਿਰ ਹੋਂ ਤੋ ਮੋ'ਜਿਆ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਆਮ ਮੁਅਮਨੀਨ ਸੇ ਅਗਰ ਐਸੀ ਯੀਂ ਜਾਹਿਰ ਹੋਂ ਤੋ ਉਸੇ ਮਤੀਨਤ ਔਰ ਵਲੀ ਸੇ ਜਾਹਿਰ ਹੋਂ ਤੋ ਕਰਾਮਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਨੀਂ ਕਾਫ਼ਿਰ ਧਾ ਫਾਸਿਕ ਸੇ ਕੋਈ ਬਿਕੇ ਆਦਤ ਜਾਹਿਰ ਹੋ ਤੋ ਉਸੇ ਈਸ਼ਟਿਦਰਾਜ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। (ਮੁਲਖਖ ਅਝ : ਬਹਾਰੇ ਸ਼ਰੀਅਤ, ਜਿ. 1, ਸ. 56, 58, ਮਕ-ਤ-ਬਤੁਲ ਮਦੀਨਾ, ਬਾਬੁਲ ਮਦੀਨਾ ਕਾਚੀ)

ਅਕਲ ਕੋ ਤਾਜੀਦ ਸੇ ਹੁਰਸਤ ਨਹੀਂ

ਈਕ ਪਰ ਆ'ਮਾਲ ਕੀ ਬੁਨਾਵ ਰਖ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ ! صَلَّى اللّٰہُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّدٍ

ਗੌਸੇ ਆ'ਗਮ ਨੇ ਮਿਗੀ ਕੀ ਭਗ॥ ਦਿਯਾ

ਏਕ ਮੰਤਬਾ ਬਾਰਗਾਏ ਗੌਸਿਥਤ ਮਥਾਬ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋ ਕਰ ਏਕ ਸ਼ਾਬਦ ਨੇ ਅਝ ਕੀ : ਆਲੀਜਾਇ ਮੇਰੀ ਜੌਝਾ ਕੋ ਮਿਗੀ ਹੋ ਗਈ, ਹੁਝੂਰੇ ਗੌਸੇ ਪਾਕ ਨੇ ਫਰਮਾਯਾ : “ਈਸ ਕੇ ਕਾਨ ਮੈਂ ਕਛ ਦੋ ਗੌਸੇ ਆ'ਗਮ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕੇ ਬਗਦਾਦ ਸੇ ਨਿਕਲ ਜਾ।” ਚੁਨਾਨ੍ਹੇ ਉਸੀ ਵਕਤ ਵੋਡ ਅਣਵੀ ਹੋ ਗਈ।

(مُلْكُصُ از بَهْجَةُ الْأَسْرَارِ لِلشَّطْنُوفِيِّ ص ٤١٠٤ دار الكتب العلمية بيروت)

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ : ﷺ : جو مੁਜ پਰ ਰੋਜੇ ਜੁਮੂਆ ਹੁਦਾਵ ਸ਼ਰੀਕ ਪਛੇਗਾ ਮੈਂ ਤਿਆਮਤ ਤੇ ਇਨ ਉਸ ਕੀ ਵਾਡਾਅਤ ਕੱਢੇਗਾ। (کوہلی)

ਮਿਗੀ ਸ਼ਰੀਰ ਜਿੰਨ ਹੈ

ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਈਸ਼ਲਾਮੀ ਭਾਈਯਾ ! ਮੇਰੇ ਆਕਾ ਆਲਾ ਹਝਰਤ, ਈਮਾਮੇ ਅਹਲੇ ਸੁਨਾਤ, ਮੌਲਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਈਮਾਮ ਅਹਮਦ ਰਾਝਾ ਖਾਨ ਈਸੀ ਮੁਸ਼ਾਇਕ ਫਰਮਾਤੇ ਹੈਂ : (ਮਿਗੀ) ਬਹੁਤ ਖਬੀਸ ਬਲਾ ਹੈ ਔਰ ਈਸੀ ਕੀ ਉਮੂਸਿਸਥਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ, (ਖਾਡੀਆਂ ਕੀ ਏਕ ਬੀਮਾਰੀ ਜਿਸ ਸੇ ਆਲਾ ਮੈਂ ਜਟਕੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ) ਅਗਰ ਖਾਡੀਆਂ ਕੀ ਹੋ, ਵਰਨਾ ਸਰ-ਅ (ਮਿਗੀ)। ਤਜ਼ਰਿਬੇ ਸੇ ਸਾਬਿਤ ਹੁਵਾ ਹੈ ਕੇ ਅਗਰ ਪਥੀਸ²⁵ ਬਰਸ ਕੇ ਅਨੰਦਰ ਅਨੰਦਰ ਹੋਣੀ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕੇ ਜਾਤੀ ਰਹੇ ਔਰ ਅਗਰ ਪਥੀਸ²⁵ ਬਰਸ ਕੇ ਬਾਦ ਧਾ ਪਥੀਸ²⁵ ਬਰਸ ਵਾਲੇ ਕੀ ਹੁਈ ਤੋਂ ਅਥ ਨ ਜਾਣੇਗੀ। ਹਾਂ ਕਿਸੀ ਵਲੀ ਕੀ ਕਰਾਮਤ ਧਾ ਤਾਵੀਜ ਸੇ ਜਾਤੀ ਰਹੇ ਤੋ ਧੇਹ ਅਮ੍ਰ ਆਖਰ (ਧਾਨੀ ਔਰ ਬਾਤ) ਹੈ। ਧੇਹ (ਧਾਨੀ ਮਿਗੀ) ਫਿਲ ਹਕੀਕਤ ਏਕ (ਸ਼ਰੀਰ ਜਿੰਨ ਧਾਨੀ) ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ ਜੋ ਈਨਸਾਨ ਕੀ ਸਤਾਤਾ ਹੈ।

ਬਚਿਆਂ ਕੀ ਮਿਗੀ ਦੀ ਬਚਾਨੇ ਕਾ ਨੁਹਾ

ਬਚਿਆ ਪੈਂਦਾ ਹੋਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਜੋ ਅਜਾਨ ਮੈਂ ਫੇਰ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਈਸ ਸੇ ਅਕਸਰ ਧੇਹ (ਧਾਨੀ ਮਿਗੀ ਕਾ) ਮਰਯ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਰ ਬਚਿਆ ਪੈਂਦਾ ਹੋਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਪਛਲਾ ਕਾਮ ਧੇਹ ਕਿਧਾ ਜਾਏ ਕੇ ਨਹਲਾ ਕਰ ਅਜਾਨ ਵ ਈਕਾਮਤ ਬਚਿਆ ਕੇ ਕਾਨ ਮੈਂ ਕਿਛੀ ਦੀ ਜਾਏ ਤੋ ਤੇ ਇਨ شَاءَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ (ਉਮਰ ਭਰ (ਮਿਗੀ ਦੇ) ਮਹਕੂਜੀ ਹੈ।

(ਮਹਕੂਜਾਤੇ ਆਲਾ ਹਝਰਤ, ਸ. 417, ਮਕ-ਤ-ਬਤੁਲ ਮਦੀਨਾ, ਬਾਬੁਲ ਮਦੀਨਾ ਕਰਾਚੀ)

ਰਾਝਾ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਕੀ ਤਾਬ ਕਿਸ ਮੈਂ

ਫਲਕ ਵਾਰ ਈਸ ਪੇ ਤੇਰਾ ਛਿਲ ਹੈ ਧਾ ਗੌਸ

(ਹਦਾਇਕੇ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ਰੀਕ)

صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى الْحَبِيبِ !

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ ਮੁਗ ਪਰ ਹੁਣੇ ਪਾਕ ਕੀ ਕਸਰਤ ਕਰੋ ਬੇਸ਼ਕ ਯੇਹ ਤੁਮਾਰੇ ਲਿਧੇ ਤਖਾਰਤ ਹੈ। (ابੂਅਤਿ)

ਗੋਸੁਲ ਆ'ਝਮ ਕਾ ਕੁੰਢਾਂ

ਏਕ ਬਾਰ ਬਗਦਾਦ ਮੁਅਲਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਜੂਦ ਤਾਤੀਨ ਕੀ ਬੀਮਾਰੀ ਫੈਲ ਗਈ ਓਰ ਲੋਗ ਧਾਧਡ ਮਰਨੇ ਲਗੇ। ਲੋਗਾਂ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਰਖਮੈਲੀ ਮੁਸਾਵਿਤ ਸੇ ਨਜ਼ਾਤ ਦਿਲਾਨੇ ਕੀ ਦੂ-ਖਵਾਸਤ ਪੇਸ਼ ਕੀ। ਫਰਮਾਯਾ : “ਹਮਾਰੇ ਮਦਰਸੇ ਕੇ ਹਿੰਦ ਗਿਰਦ ਜੋ ਧਾਸ ਹੈ ਵੋਹ ਖਾਓ ਓਰ ਹਮਾਰੇ ਮਦਰਸੇ ਕੇ ਕੁੰਡੋਂ ਕਾ ਪਾਨੀ ਪਿਧੋ, ਜੋ ਐਸਾ ਕਰੇਗਾ ਵੋਹ ਹਰ ਮਦਰਸਾ ਦੇ ਕੁੰਡੋਂ ਕਾ ਪਾਨੀ ਪਾਏਗਾ।” ਚੁਨਾਨ੍ਧੇ ਧਾਸ ਓਰ ਕੁੰਡੋਂ ਕਾ ਪਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਿਫ਼ਾ ਮਿਲਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਧਣਾਂ ਤਕ ਕੇ ਬਗਦਾਦ ਸ਼ਾਰੀਫ ਦੇ ਤਾਤੀਨ ਐਸਾ ਭਾਗ ਕੇ ਫਿਰ ਕਲੀ ਪਲਟ ਕਰ ਨ ਆਯਾ।

(تعریف الخطاطر فی مناقب الشیخ عبدالقدار ص ٤٣)

“ਤਬਕਾਤੇ ਕੁਥਾ” ਮੌਜੂਦ ਆ'ਝਮ ਕਾ ਧੋਹ ਦੀ ਨਕਲ ਕਿਯਾ ਗਿਆ ਹੈ : “ਜਿਸ ਮੁਸਾਵਮਾਨ ਕਾ ਮੇਰੇ ਮਦਰਸੇ ਦੇ ਗੁਜਰ ਹੁਵਾ ਕਿਧਾਮਤ ਕੇ ਰੋਜ ਉਸ ਕੇ ਅੜਾਬ ਮੌਜੂਦੀਫ਼ ਹੋਗੀ।” (الطبیقۃ الکبیری لللہ شعراں الجزء الاول ص ۱۷۹ دار الفکر بیروت) ਅਫਲਾਹ ਦੀ ਉਨ ਪਰ ਰਹਮਤ ਹੋ ਓਰ ਉਨ ਦੇ ਸਦਕੇ ਹਮਾਰੀ ਬੇ ਛਿਸਾਬ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋ।

ਗੁਨਾਹਾਂ ਕੇ ਅਮਰਾਜ ਕੀ ਭੀ ਦਵਾ ਦੋ
ਮੁੜੇ ਅਥ ਅਤਾ ਹੋ ਸ਼ਿਫ਼ਾ ਗੌਸੇ ਆ'ਝਮ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ ! صَلُّوا عَلَى مُحَمَّدٍ
ਦੂਬੀ ਹੁਈ ਬਾਰਾਤ

ਏਕ ਬਾਰ ਸਰਕਾਰੇ ਬਗਦਾਦ ਹੁਜੂਰ ਸਾਚਿਹੁਨਾ ਗੋਸੁਲ ਆ'ਝਮ ਦਿਖਿਆ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਸਾਰੀਫ਼ ਦੇ ਗਏ, ਵਲਾਂ ਏਕ ਬੁਛਿਆ ਕੀ ਦੇਖਾ

ਫਰਮਾਨ ਮੁਸ਼ਕਲ : ਹੁਮ ਜਾਣ ਭੀ ਹੋ ਸੁਣ ਪਰ ਹੁਕਮ ਪਈ ਤੇ ਤੁਮਾਰਾ ਹੁਕਮ ਤਕ
ਪਛੋਂਚਤਾ ਹੈ। (ਫਰਜ਼)

ਜੋ ਆਰੋ ਕਿਤਾਰ ਰੋ ਰਹੀ ਥੀ। ਏਕ ਮੁਰੀਦ ਨੇ ਬਾਰਗਾਹ ਗੌਸਿਥਾਤ ਮੌਖਿਕੀ :
ਧਾ ਮੁਰਿਧੀ ! ਇਸ ਝਈਫਾ ਕਾ ਈਕਲੌਤਾ ਖੂਬ-ਰੂ ਬੇਟਾ ਥਾ, ਬੇਚਾਰੀ ਨੇ ਉਸ ਕੀ
ਸ਼ਾਦੀ ਰਚਾਈ ਦੂਲਹਾ ਨਿਕਾਹ ਕਰ ਕੇ ਦੂਲਹਨ ਕੋ ਈਸੀ ਦਰਿਆ ਮੌਖਿਕੀ ਕੇ ਜ਼ਰੀਬੇ
ਅਪਨੇ ਘਰ ਲਾ ਰਹਾ ਥਾ ਕੇ ਕਥਤੀ ਉਲਟ ਗਈ ਔਰ ਦੂਲਹਾ ਦੂਲਹਨ ਸਮੇਤ ਸਾਰੀ
ਬਾਰਾਤ ਝੂਬ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਕਿਆਂ ਕੋ ਆਜ ਬਾਰਹ¹² ਬਰਸ ਗੁੜਰ ਚੁਕੇ ਹੋ ਮਹਾਰ
ਮਾਂ ਕਾ ਜਿਗਰ ਹੈ, ਬੇਚਾਰੀ ਕਾ ਗਮ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਧੇਹ ਰੋਸ਼ਾਨਾ ਧਹਾਂ ਦਰਿਆ ਪਰ
ਆਤੀ ਔਰ ਬਾਰਾਤ ਕੋ ਨ ਪਾ ਕਰ ਰੋ ਧੋ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਛੁਗੂਰ ਗੈਸੂਲ
ਆਉਮ ਕੀ ਈਸ ਝਈਫਾ (ਧਾ'ਨੀ ਬੁਛਿਆ) ਪਰ ਬਡਾ ਤਰ੍ਸ
ਆਯਾ, ਆਪਾਂ ਨੇ ਅਲਲਾਹ ਰਖਮੇ ਲਈ ਰਖਮੇ ਲਈ ਅਲਲਾਹ ਰਖਮੇ ਲਈ
ਛਾਥ ਉਠਾ ਦਿਧੇ, ਚਨਦ ਮਿਨਟ ਤਕ ਕੁਛ ਭੀ ਝੂਖੂਰ ਨ ਹੁਵਾ, ਬੇਤਾਬ ਹੋ ਕਰ
ਬਾਰਗਾਹ ਇਲਾਈ ਮੌਖਿਕੀ : ਧਾ ਅਲਲਾਹ ! ਇਸ ਕਦਰ ਤਾਖੀਰ
ਕ੍ਰਿਤੁ ? ਇਸ਼ਾਂਦ ਹੁਵਾ : “ਐ ਮੇਰੇ ਪਾਰੇ ! ਧੇਹ ਤਾਖੀਰ ਬਿਲਾਕੇ ਤਕਦੀਰ ਵ ਤਦਬੀਰ
ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਮ ਚਾਹਤੇ ਤੋ ਏਕ ਹੁਕਮੇ ਕੁਨ ਸੇ ਤਮਾਮ ਜਮੀਨ ਵ ਆਸਮਾਨ ਪੈਂਦਾ ਕਰ
ਦੇਂਦੇ ਮਹਾਰ ਬ ਮੁਕਤਯਾਅ ਛਿਕਮਤ¹³ ਦਿਨ ਮੌਖਿਕੀ, ਬਾਰਾਤ ਕੋ ਝੂਬੇ 12
ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁਕੇ ਹੋਂ, ਅਥ ਨ ਵੋਹ ਕਥਤੀ ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਹੈ ਨ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਕੋਈ
ਸੁਵਾਰੀ, ਤਮਾਮ ਇਨਸਾਨਾਂ ਕਾ ਗੋਸ਼ਤ ਵਗੈਰਾ ਭੀ ਦਰਿਆਈ ਜਾਨਵਰ ਬਾ ਚੁਕੇ ਹੋਂ,
ਰੇਝ ਰੇਝ ਕੀ ਅਜ਼ਾਅ ਜਿਸਮ ਮੌਖਿਕੀ : ਇਕਛਾ ਕਰਵਾ ਕਰ ਦੋਬਾਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂਗੀ ਕੇ ਮਰਹਲੇ
ਮੌਖਿਕੀ ਦਾ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿਧਾ ਹੈ, ਅਥ ਉਨ ਕੀ ਆਮਦ ਕਾ ਵਕਤ ਹੈ” ਅਭੀ ਧੇਹ ਕਲਾਮ
ਇਜਿਤਾਮ ਕੀ ਭੀ ਨ ਪਛੋਂਚਾ ਥਾ ਕੇ ਧਕਾਧਕ ਵੋਹ ਕਥਤੀ ਅਪਨੇ ਤਮਾਮ ਤਰ
ਸਾਝੋ ਸਾਮਾਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਥ ਦੂਲਹਾ ਦੂਲਹਨ ਵ ਬਰਾਤੀ ਸਤਲੇ ਆਬ ਪਰ ਨੁਮੂਦਾਰ ਹੋ
ਗਈ ਔਰ ਚਨਦ ਹੀ ਲਖਣੋ ਮੌਖਿਕੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਆ ਲਗੀ, ਤਮਾਮ ਬਾਰਾਤੀ ਸਰਕਾਰੇ ਬਗਦਾਦ
ਸੇ ਦੁਆਅ ਲੇ ਕਰ ਬੁਸ਼ੀ ਬੁਸ਼ੀ ਅਪਨੇ ਘਰ ਪਛੋਂਚੇ। ਇਸ ਕਰਾਮਤ ਕੀ
ਸੁਨ ਕਰ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ਕੁਝਫਾਰ ਨੇ ਆ ਆ ਕਰ ਸਚਿਦੁਨਾ ਗੌਸੇ ਆਉਮ
ਕੁਝਫਾਰ ਕੇ ਦੁਸਤੇ ਹਕ ਪਰਸਤ ਪਰ ਇਸਲਾਮ ਕਥੂਲ ਕਿਧਾ।

(سلطان الانکار فی مناقب غوث الابرار، لشਾہ محمد بن الہمندی)

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ : ﴿ਇਸ ਤੋਂ ਪਾਸ ਮੇਰਾ ਜਿਕ ਹੈ ਔਰ ਵੋਖ ਸੁਝ ਪਰ ਹੁਕਮ ਸ਼ਰੀਕ ਨ ਪਛੇ ਤੋ ਵੋਖ ਲੋਗਾਂ ਮੈਂ ਦੇ ਕੇ ਕਨ੍ਹਸ ਤੰਨ ਸ਼ੱਖ ਹੈ।﴾

ਜਿਕਾਲਾ ਹੈ ਪਛਲੇ ਤੋ ਦੂਬੇ ਹੁਆਂ ਕੋ
ਔਰ ਅਥ ਦੂਬਤਾਂ ਕੋ ਬਚਾ ਗੌਸੇ ਆ'ਤਮ

(ਜੋਕੇ ਨਾਂਤ)

صَلُّوٰعَلِيُّ الْحَبِّيْبِ ! صَلَّىاللّٰهُتَعَالٰى عَلٰى مُحَمَّدٍ

ਕਹਾ ਬਨਦਾ ਮੁਦਾ ਜਿਨਦਾ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ?

ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਈਲਾਮੀ ਭਾਈਧੋ ! ਬੇਸ਼ਕ ਮੌਤ ਵ ਹਿਆਤ ਅਲਵਾਹ
ਉੱਗ ਕੇ ਈਜ਼ਿਤਧਾਰ ਮੈਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅਲਵਾਹ ਉੱਗ ਅਪਨੇ ਕਿਸੀ ਬਨਦੇ ਕੋ ਮੁੰਦੇ
ਜਿਲਾਨੇ ਕੀ ਤਾਕਤ ਬਖੇ ਤੋ ਉਸ ਕੇ ਲਿਧੇ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ
ਅਲਵਾਹ ਉੱਗ ਕੀ ਅਤਾ ਸੇ ਕਿਸੀ ਔਰ ਕੋ ਹਮ ਮੁਦਾ ਜਿਨਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ
ਤਸਲੀਮ ਕਰੇਂ ਤੋ ਈਸ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਈਮਾਨ ਪਰ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਹਟਾ,
ਅਗਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੀ ਬਾਤਾਂ ਮੈਂ ਆ ਕਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਜੇਹੜਾ ਮੈਂ ਧੇਹ ਬਿਠਾ
ਲਿਆ ਹੈ ਕੇ ਅਲਵਾਹ ਉੱਗ ਨੇ ਕਿਸੀ ਔਰ ਕੋ ਮੁਦਾ ਜਿਨਦਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਤਾਕਤ
ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੀ ਤੋ ਉਸ ਕਾ ਧੇਹ ਨਜ਼ਿਰਿਆ ਧਕਿਨਨ ਹੁਕਮੇ ਕੁਰਾਅਨੀ ਕੇ ਬਿਲਾਫ਼
ਹੈ ਫਿਲਿਪੇ ਕੁਰਾਅਨੇ ਪਾਕ ਹਜ਼ਰਤੇ ਸਥਿਦੁਨਾ ਈਸਾ ਰੂਹੁਲਵਾਹ
ਤਾਕਤ ਕਾ ਸਾਫ਼ ਸਾਫ਼ ਏਲਾਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਕੇ ਪਾਰਹ 3 ਸੂਰਾਏ ਆਲੇ
ਈਮਰਾਨ ਕੀ ਆਧਤ ਨਾਮਵਰ 49 ਮੈਂ ਹਜ਼ਰਤੇ ਸਥਿਦੁਨਾ ਈਸਾ ਰੂਹੁਲਵਾਹ
ਕਾ ਧੇਹ ਈਸਾਈ ਨਕਲ ਕਿਯਾ ਗਿਆ ਹੈ :

وَأَبْرِئِ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ

ت ۷-۸-ਮਾਝੇ ਕਨ੍ਨੁਲ ਈਮਾਨ : ਔਰ ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾ
ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਮਾਦਰ ਜਾਦ ਅਨ੍ਧੋਂ ਔਰ ਸਫੇਦ
ਦਾਗ ਵਾਲੇ (ਧਾਨੀ ਕੋਢੀ) ਕੋ ਔਰ ਮੈਂ ਮੁੰਦੇ
ਜਿਲਾਤਾ ਹੂੰ ਅਲਵਾਹ ਉੱਗ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ।

وَأُحْسِيُّ الْمَوْتَقِ بِإِذْنِ اللّٰهِ

ਉਮੀਦ ਹੈ ਕੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਾ ਤਾਲਾ ਹੁਵਾ ਵਖਵਾ ۷۳ ਸੇ ਕਟ ਗਿਆ
ਹੋਗਾ, ਕਿਂਤੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਕੁਰਾਅਨੇ ਪਾਕ ਪਰ ਈਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ
ਵੋਖ ਹੁਕਮੇ ਕੁਰਾਅਨੇ ਕਰੀਮ ਕੇ ਬਿਲਾਫ਼ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਤਸਲੀਮ ਕਰਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਲਿਮਾਂ ਤੋਂ : (عَزَّوَجَلَّ) : ਉਸ ਸ਼ਾਬਿਤੇ ਨਾਕ ਪਾਕ ਆਲੂਦ ਹੋ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮੇਰਾ ਛਿਕ ਹੋ ਔਰ ਵੇਖ ਸੁਝ ਪਰ ਫੁਰੋਟ ਪਾਕ ਨ ਪਾਵੇ। (۴۶)

ਭਾਹਰ ਹਾਲ ਅਲਵਾਹ ਅਪਨੇ ਮਕਬੂਲ ਬਨਣਾਂ ਕੋ ਤਰਹ ਤਰਹ ਕੇ ਈਖਿਤਯਾਰਾਤ ਸੇ ਨਵਾਜ਼ਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬ ਅਤਾਏ ਖੁਦਾ ਵਨਦੀ ਉਨ ਸੇ ਐਸੀ ਬਾਤੋਂ ਸਾਡਿਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਕਥੇ ਇਨਸਾਨੀ ਕੀ ਬੁਲਨਿਹਿਯਾਂ ਦੇ ਵਰਾਉਲ ਵਰਾ ਹੋਤੀ ਹੈਂ। ਧਕਿਨਨ ਅਲੁਲਵਾਹ ਦੇ ਤਸਰੂਫ਼ਾਤ ਵ ਈਖਿਤਯਾਰਾਤ ਕੀ ਬੁਲਨਦੀ ਕੋ ਹੁਨ੍ਯਾ ਵਾਲੋਂ ਕੀ ਪਰਵਾਜੇ ਅਕਲ ਛੂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ।

ਸਾਈਨਸ ਦਾਨ ਕੀ ਨਗਰ

ਫੌਰੇ ਹਾਜਿਰ ਕਾ ਸਥਾਨ ਦੇ ਬਤਾ ਸਾਈਨਸ ਦਾਨ “ਆਈਨ ਸਟਾਈਨ” ਕਿਹ ਗਿਆ ਹੈ : “ਮੈਂ ਨੇ ਰੇਤਿਧੀ ਫੂਰਬੀਨ ਕੇ ਝਰੀਏ ਏਕ ਐਸਾ ਕਛੂਕਥਾਂ ਤੋ ਫੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਮੀਨ ਦੇ ਹੋ ਕਰੋਡ ਨੂਰੀ ਸਾਲ ਫੂਰ ਹੈ ਧਾ’ਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜੋ ਝੀ ਸੋਕਨਾਂ ਏਕ ਲਾਖ ਛਿਧਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਤੇ ਕਰਤੀ ਹੈ, ਵਹਾਂ ਹੋ ਕਰੋਡ ਸਾਲ ਮੈਂ ਪਛੋਂਚੇਗੀ ਮਹਾਰ ਜਹਾਂ ਤਕ ਕਾਅੰਨਾਤ ਕੀ ਸਰਹਦੋਂ ਮਾਲੂਮ ਕਰਨੇ ਕਾ ਤਅਲੁਕ ਹੈ ਅਗਰ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਏਕ ਮਿਲਿਯਨ ਧਾ’ਨੀ ਦੱਸ ਲਾਖ ਬਰਸ ਭੀ ਹੋ ਜਾਏ ਤਥਾ ਭੀ ਦਰਧਾਫ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ।”

ਸਾਈਨਸ ਦਾਨ ਦੇ ਬਤਾ ਅਕਸ ਖੁਦਾਏ ਰਹਮਾਨ ਦੇ ਵਲੀ ਹੁਕੂਰ ਗੌਸੇ ਆ’ਝਮ (رَحْمَةُ اللَّهِ الْأَكْرَم) ਕੀ ਨਗਰ ਕੀ ਅ-ਝਮਤ ਵ ਸ਼ਾਨ ਦੇਖਿਧੇ ! ਆਪ (رَحْمَةُ اللَّهِ الْتَّعَالَى) ਫਰਮਾਤੇ ਹੈਂ :

نَكْرُثُ إِلَيْ بِلَادِ اللَّهِ جَمِيعًا كَخَرْدَلَةٍ عَلَى حُكْمِ التِّصالِ
(ਧਾ’ਨੀ ਅਲਵਾਹ ਦੇ ਤਮਾਮ ਸ਼ਾਹਰ ਮੇਰੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਈਸ ਤਰਹ ਹੈਂ ਜੋਸੇ ਹਥੇਲੀ ਮੈਂ ਰਾਈ ਕਾ ਦਾਨਾ)

ਮੇਰੇ ਆਕਾ ਆ’ਲਾ ਹਝਰਤ ਬਾਰਗਾਹੇ ਗੌਸਿਥਤ ਮਾਵਾਬ ਮੈਂ ਅੰਗ ਕਰਤੇ ਹੈਂ :

كَوْرَفْعُنَا لَكَ ذِكْرٍ
ਬُولਬਾਲਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਜਿਕ ਹੈ ਜਿਚਾ ਤੇਰਾ

(ਹਦਾਈਕੇ ਬਾਬਿਲ ਸ਼ਰੀਕ)

صَلَوٰاتٌ عَلَى الْحَبِيبِ ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ : سُنِّي اللہُ تَعَالٰی عَلٰی وَالرَّسُولُ صَلَّی اللہُ عَلٰیہِ رَحْمَةً وَلَکَ عَلٰی وَسَلَّمَ : ਜਿਸ ਨੇ ਮੁੜ ਪਰ ਰੋਝੇ ਜੂਸੁਆ ਹੋ ਸੋ ਬਾਰ ਹੁਣੇ ਪਾਕ ਪਥ ਉਸ ਕੇ ਦੀ ਸੋ ਸਾਲ
ਕੇ ਗੁਨਾਹ ਮੁਆਫ ਕੀਂਗੇ। (کعبہ)

ਬਦ ਅਕੀਦਾ ਕਾਤਿਲ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਅਥ ਵਿਸਾਲ ਸ਼ਰੀਝ ਕੇ ਤਵੀਲ ਅੱਈ ਕੇ ਬਾਏ ਰਨਾਲ ਸਿੰਘ ਕੇ ਫੌਰੇ ਹੁਕਮਤ ਮੈਂ ਛਿਨ੍ਹਸਤਾਨ ਮੈਂ ਰੁਨੁਮਾ ਛੋਨੇ ਵਾਲਾ ਏਕ ਈਮਾਨ ਅਫਰੋਜ ਵਾਡਿਆ ਪਥਿੰਧੇ ਔਰ ਜੂਮਿਧੇ : ਏਕ ਨਾਮ ਨਿਹਾਂ ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਜੋ ਕਰਾਮਾਤੇ ਔਲਿਯਾ ਕਾ ਮੁਨਿਕਰ ਥਾ, ਸ਼ੁਮਈ ਕਿਸਮਤ ਸੇ ਏਕ ਸ਼ਾਦੀ ਸ਼ੁਦਾ ਛਿਨ੍ਹਵਾਨੀ ਕੀ ਫਿਲ ਦੇ ਬੈਠਾ। ਏਕ ਬਾਰ ਛਿਨ੍ਹ ਅਪਨੀ ਬੀਵੀ ਕੀ ਮਧਕੇ ਪਹੋਂਚਾਨੇ ਕੇ ਲਿਧੇ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਾ, ਉਥਰ ਉਸ ਬਦ ਬਖ਼ਤ ਆਸ਼ਿਕ ਪਰ ਸ਼ਾਹੂਵਤ ਨੇ ਗ-ਲਬਾ ਕਿਯਾ। ਚੁਨਾਨ੍ਧੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ ਕਾ ਪੀਛਾ ਕਿਯਾ ਔਰ ਏਕ ਸੁਨਸਾਨ ਮਕਾਮ ਪਰ ਫੌਨੋਂ ਕੋ ਘੇਰ ਲਿਧਾ, ਵੋਹ ਫੌਨੋਂ ਪੈਂਦਲ ਥੇ ਔਰ ਧੋਤੇ ਪਰ ਸੁਵਾਰ ਥਾ, ਉਸ ਨੇ ਜੂਟਮੂਟ ਛਮਦਈ ਕਾ ਈਝਾਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸੁਵਾਰੀ ਕੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀ ਮਗਰ ਛਿਨ੍ਹ ਨੇ ਈਨਕਾਰ ਕਿਯਾ, ਵੋਹ ਈਚਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਕੇ ਅਚਾ ਔਰਤ ਹੀ ਕੀ ਪੀਛੇ ਬੈਠਨੇ ਕੀ ਈਝਾਰਤ ਦੇ ਫੋਕੇ ਧੇਹ ਬੇਚਾਰੀ ਥਕ ਜਾਏਗੀ, ਛਿਨ੍ਹ ਕੀ ਉਸ ਕੀ ਨਿਧਤ ਪਰ ਸ਼ੁਬਾ ਹੋ ਚਲਾ ਥਾ ਲਿਭਾਝਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਛਾ ਕੇ ਤੁਮ ਜਮਾਨਤ ਦੀ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਬਿਧਾਨਤ ਕਿਧੇ ਬਿਗੈਰ ਮੇਰੀ ਬੀਵੀ ਕੀ ਮਨਜ਼ਿਲ ਪਰ ਪਹੋਂਚਾ ਦੀਗੇ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਛਾ ਕੇ ਧਹਾਂ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਜਾਮਿਨ ਕਿਛਾਂ ਸੇ ਲਾਓਂ ? ਔਰਤ ਬੋਲ ਉਠੀ : ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਯਾਰਹਵੀਂ ਵਾਲੇ ਬਡੇ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਹੁਤ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ, ਤੁਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਜਮਾਨਤ ਦੇ ਹੋ। ਵੋਹ ਅਗਰੋਂ ਗੌਸੂਲ ਆਂਝਮ ਕੁਰਮ عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللّٰہِ ਕੇ ਤਸ਼ਰੂਫ਼ਾਤ ਕਾ ਕਾਈਲ ਨਹੀਂ ਥਾ ਮਗਰ ਧੇਹ ਸੋਚ ਕਰ ਕੇ ਹਾਂ ਕਿਛਾ ਦੇਨੇ ਮੈਂ ਕਿਧਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਹਾਂ ਕਿਛਾ ਦੀ। ਜੂਂ ਹੀ ਔਰਤ ਧੋਤੇ ਪਰ ਸੁਵਾਰ ਹੁਈ, ਉਸ ਜਾਲਿਮ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਉਸ ਕੇ ਸ਼ੋਹਰ ਕੀ ਗਰਦਨ ਉਡਾ ਦੀ ਔਰ ਧੋਤੇ ਕੀ ਏਡ ਲਗਾ ਦੀ, ਔਰਤ ਗਮ ਸੇ ਨਿਫਾਲ ਔਰ ਸਹਮੀ ਹੁਈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੁਡ ਕਰ ਪੀਛੇ ਫੇਖੇ ਜਾ ਰਹੀ ਥੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਛਾ ਕੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪੀਛੇ ਫੇਖਨੇ ਸੇ ਕੁਛ ਛਾਸਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ, ਤੁਮਖਾਰਾ ਸ਼ੋਹਰ ਅਥ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਪ-ਕਪਾਤੀ ਹੁਈ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਕਿਛਾ : ਮੈਂ ਤੋ ਬਡੇ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਫੇਖ ਰਹੀ ਹੂੰ। ਇਸ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਏਕ ਕਲ੍ਹੁਕਿਛਾ ਲਗਾ ਕਰ ਕਿਛਾ ਕੇ ਬਡੇ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਤੋ ਫੈਤ ਹੁਏ ਕਈ ਸਾਲ ਗੁੜਰ ਚੁਕੇ ਹੈਂ, ਅਥ ਭਲਾ ਵੋਹ ਕਿਛਾਂ ਸੇ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ! ਇਤਨਾ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ ਮੁਜ਼ 42 ਹੁਰਦ ਸ਼ਰੀਕ ਪਛੋ ਅਲਵਾਹ ਗੁਰੂ ਤੁਮ ਪਰ ਰਹਮਤ ਭੇਜੇਗਾ। (ابن سੂਨੀ)

ਕਿਹਨਾ ਥਾ ਕੇ ਅਚਾਨਕ ਫੌ² ਬੁਜੂਰਾਂ ਨੁਮੂਦਾਰ ਹੁਏ ਉਨ ਮੌਜੂਦੇ ਸੇ ਏਕ ਨੇ ਬਢ ਕੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਉਸ ਬਦ ਅਕੀਦਾ ਆਖਿਕ ਕਾ ਸਰ ਉਡਾ ਦਿਧਾ ਫਿਰ ਔਰਤ ਕੋ ਮਦਦ ਘੋੜੇ ਕੇ ਉਸ ਜਗਹ ਲਾਏ ਯਛਾਂ ਵੋਹ ਛਿਨ੍ਹੂ ਕਟਾ ਹੁਵਾ ਪਤਾ ਥਾ, ਫੌਜ਼ੋਂ ਮੌਜੂਦੇ ਸੇ ਏਕ ਬੁਜੂਰਾਂ ਨੇ ਕਟਾ ਹੁਵਾ ਸਰ ਪਦ ਦੇ ਮਿਲਾ ਕਰ ਕਿਛਾ : “قُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ” ਧਾ’ਨੀ ਉਠ ਅਲਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵੋਹ ਛਿਨ੍ਹੂ ਉਸੀ ਵਕਤ ਜਿਨ੍ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਵੋਹ ਫੌਜ਼ੋਂ² ਬੁਜੂਰਾਂ ਗਾਈਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਧੇਹ ਫੌਜ਼ੋਂ ਮਿਧਾਂ ਬੀਵੀ ਮਕਤੂਬ ਕੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸੁਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਘਰ ਲੌਟ ਆਏ। ਮਕਤੂਬ ਕੇ ਵਾਰਿਸ਼ਾਂ ਨੇ ਘੋੜਾ ਪਛਚਾਨ ਕਰ ਰਨਾਂ ਸਿੰਘ ਕੇ ਕੋਟ ਮੌਜੂਦ ਫੌਜ਼ੋਂ ਮਿਧਾਂ ਬੀਵੀ ਪਰ ਕੇਸ ਕਰ ਦਿਧਾ ਕੇ ਹਮਾਰਾ ਆਦਮੀ ਗਾਈਬ ਹੈ ਔਰ ਘੋੜਾ ਈਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ, ਸ਼ਾਧ ਈਨ ਲੋਗਿਆਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਆਦਮੀ ਕੋ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿਧਾ ਹੈ। ਪੇਸ਼ੀ ਹੁਈ, ਈਨ ਮਿਧਾਂ ਬੀਵੀ ਨੇ ਜੰਗਲ ਕਾ ਸਾਰਾ ਵਾਕਿਆ ਕਿਛੁ ਸੁਨਾਯਾ ਔਰ ਕਿਛਾ ਕੇ ਉਨ ਫੌਜ਼ੋਂ ਬੁਜੂਰਾਂ ਮੌਜੂਦੇ ਸੇ ਏਕ ਬੁਜੂਰਾਂ ਯਛਾਂ ਕੇ ਮਝੂਰ ਮਜ਼਼਼ੂਬ ਗੁਲ ਮੁਹੱਮਦ ਸ਼ਾਹ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਮ-ਸ਼ਕਲ ਥੇ। ਚੁਨਾਂਚੇ ਉਨ ਮਜ਼਼਼ੂਬ ਬੁਜੂਰਾਂ ਕੋ ਬੁਲਵਾਯਾ ਗਿਆ, ਵੋਹ ਤਥਰੀਝ ਲੇ ਆਏ ਔਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਤੇ ਹੀ ਅਵਧਿ ਤਾ ਆਖਿਰ ਸਾਰਾ ਵਾਕਿਆ ਲਫੜ ਬ ਲਫੜ ਬਧਾਨ ਕਰ ਦਿਧਾ। ਲੋਗ ਹੁਝੂਰੇ ਗੌਸੇ ਆ’ਗਮ ਕੀ ਧੇਹ ਜਿਨ੍ਦਾ ਕਰਾਮਤ ਸੁਨ ਕਰ ਅਥਾ ਅਥਾ ਕਰ ਉਠੇ। ਰਨਾਂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁਕਦਮਾ ਖਾਰਿਜ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਨ ਫੌਜ਼ੋਂ² ਮਿਧਾਂ ਬੀਵੀ ਕੋ ਈਨਾਮੋ ਈਕਰਾਮ ਦੇ ਕਰ ਰਖਿਸਤ ਕਿਧਾ। (الحَاكِمُ فِي الْمَالِ أَكْثَرُ مِنْ

ਅਲ ਅਮਾਂ ਕਿਲ੍ਹਰ ਹੈ ਐਂਗੋਸ ਵੋਹ ਤੀਖਾ ਤੇਰਾ

ਮਰ ਕੇ ਭੀ ਯੈਨ ਦੇ ਸੋਤਾ ਨਹੀਂ ਮਾਰਾ ਤੇਰਾ

(ਹਿਦਾਈਕੇ ਬਾਬਿਲਾ ਸ਼ਾਰੀਝ)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلُّوا عَلَى عَلِيٍّ مُحَمَّد

70 ਬਾਰ ਅੇਹਤਿਲਾਮ

ਹਜ਼ਰਤੇ ਸਥਿਅਤੁਨਾ ਗੌਸੇ ਆ’ਗਮ ਕਾ ਏਕ ਮੁਰੀਦ ਏਕ ਹੀ ਰਾਤ ਮੌਜੂਦ ਨਈ ਔਰਤਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸਤਾਰ⁷⁰ ਬਾਰ ਮੁਝੂਤਿਲਿਮ ਹੁਵਾ। ਸੁਭ ਗੁਸਲ ਦੇ ਫਾਰਿਗ ਹੋ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਫਰਿਧਾਵ ਲੇ ਕਰ ਅਪਨੇ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ ਗੈਂਡੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ : ਮੁੜ ਪਰ ਕਸਰਤ ਦੇ ਹੁਣੇ ਪਾਕ ਪਥੋ ਬੇਸ਼ਕ ਤੁਮਾਰਾ ਮੁੜ ਪਰ ਹੁਣੇ ਪਾਕ ਪਥੋ
ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਨਾਈਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਮਗਫ਼ਿਰ ਹੈ। (ਮੁੜ)

ਮੁੰਨੇ ਕੀ ਮੁੜ੍ਹੇ ਗੈਂਡੀ ਆ'ਝਮ ਕੀ ਬਿਧਮਤੇ ਬਾ ਅ-ਜਮਤ
ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁਵਾ। ਕਥਲ ਈਸ ਕੇ, ਕੇ ਵੋਹ ਕੁਛ ਅੰਗ ਕਰੇ, ਸਰਕਾਰੇ ਬਗਦਾਦ ਹੁਣ੍ਹੇ
ਗੈਂਡੀ ਆ'ਝਮ ਕੁਕ੍ਰਮ ਕੀ ਬਿਧਮਤੇ ਬਾ ਅ-ਜਮਤ ਨੇ ਘੁਣ ਹੀ ਫਰਮਾਯਾ : ਰਾਤ ਕੇ ਵਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮਤ
ਧਬਰਾਓ, ਮੈਂ ਨੇ ਰਾਤ ਲੌਣੇ ਮਹਫੂਜ ਪਰ ਨਜ਼ਰ ਠਾਲੀ ਤੋ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ
ਸਤਰ⁷⁰ ਮੁੱਖਲਿਕ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਸਾਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਮੁਕਦਰ ਥਾ, ਮੈਂ ਨੇ ਬਾਰਗਾਣੇ
ਈਲਾਹੀ ਮੈਂ ਮੈਂ ਇਲਿਜਾ ਕੀ ਕੇ ਵੋਹ ਤੇਰੀ ਤਕਦੀਰ ਕੇ ਬਦਲ ਦੇ ਔਰ ਈਨ
ਗੁਨਾਈਂ ਦੇ ਤੇਰੀ ਇਕਾਇਤ ਫਰਮਾਏ। ਯੁਨਾਨ੍ਯੇ ਉਨ ਸਾਰੇ ਵਾਕਿਆਤ ਕੋ ਘਵਾਬ ਮੈਂ
ਅਹਤਿਲਾਮ ਕੀ ਸੂਰਤ ਮੈਂ ਤਥਿਲ ਕਰ ਦਿਯਾ ਗਿਆ। (۱۹۳ ص. ਅਸਾਰ)

ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹਾਥ ਮੈਂ ਨੇ ਦਿਯਾ ਹੈ

ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਹੈ ਲਾਜ ਯਾ ਗੈਂਡੀ ਆ'ਝਮ

(ਐਕ ਨਾਂਤ)

ਇਕਾਇਤ ਗੈਂਡੀ ਆ'ਝਮ

ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਈਸਲਾਮੀ ਭਾਈਯੋ ! ਈਸ ਦੇ ਮਾਲੂਮ ਹੁਵਾ ਕੇ ਕਿਸੀ ਪੀਰੇ
ਕਾਮਿਲ ਕੀ ਬੈਅਤ ਝੜ੍ਹ ਕਰਨੀ ਚਾਹਿੇ ਕੇ ਪੀਰ ਕੀ ਤਵਜ਼ੀਓਹ ਦੇ ਮੁਸੀਬਤੋਂ
ਟਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾ'ਝ ਅਵਕਾਤ ਬਡੀ ਆਫ਼ਿਤ ਛੋਟੀ ਆਫ਼ਿਤ ਦੇ ਬਦਲ ਕਰ
ਰਹ ਜਾਤੀ ਹੈ। “ਬਲਝਤੁਲ ਅਸਰਾਰ ਸ਼ਰੀਫ” ਮੈਂ ਹੈ, ਪੀਰਾਂ ਕੇ ਪੀਰ, ਪੀਰ
ਦਸਤ ਗੀਰ, ਰੋਸ਼ਨ ਜਮੀਰ, ਕੁਲੇ ਰਖਾਨੀ, ਮਹਾਬੂਬੇ ਸੁਭਾਨੀ, ਪੀਰੇ ਲਾਸਾਨੀ,
ਕਿਨ੍ਹੀਲੇ ਨੂਰਾਨੀ, ਸ਼ਹਬਾਜ਼ ਲਾ ਮਕਾਨੀ, ਅਥਰੈਖ ਅਖੂ ਮੁਹਾਮਦ ਸਥਿਦ
ਅਖੂਦ ਕਾਹਿਰ ਜਲਾਨੀ كَاهِيرٌ الْجَلَانِ ਕਾ ਫਰਮਾਨੇ ਬਿਖਾਰਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ : ਮੁੜੇ
ਏਕ ਬਹੁਤ ਬਡਾ ਰਾਜਿਸਟਰ ਦਿਯਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਮੁਸਾਹਿਬਾਂ ਔਰ ਮੇਰੇ
ਕਿਆਮਤ ਤਕ ਛੋਨੇ ਵਾਲੇ ਮੁਰੀਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਥੇ ਔਰ ਕਲਾ ਗਿਆ ਕੇ ਧੇਹ ਸਾਰੇ
ਅਫ਼ਰਾਦ ਤੁਮਾਰੇ ਛਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਧੇ ਗਏ ਹੈਂ। ਫਰਮਾਤੇ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਨੇ ਦਾਰੋਗਾਂ
ਜਹਨਾਮ ਦੇ ਇਸਤਿਫ਼ਸਾਰ ਕਿਯਾ : ਕਿਧ ਜਹਨਾਮ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਮੁਰੀਦ ਭੀ ਹੈ ?
(ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿਯਾ : “ਨਹੀਂ।” ਆਪ ਨੇ ਮੜੀਦ ਫਰਮਾਯਾ :
ਮੁੜੇ ਅਪਨੇ ਪਰਵਰ ਦਗਾਰ ਕੀ ਈਝੁਕਾਤ ਵ ਜਲਾਲ ਕੀ ਕਸਮ ! ਮੇਰਾ ਦਸਤੇ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ ਉਲੋਹ ਅਤੇ سਨਮ : ਜੋ ਮੁੜ ਪਰ ਏਕ ਹੁਦੌਦ ਸ਼ਰੀਰ ਪਢਨਾ ਤੇ ਅਲਵਾਹ ਤੇਸ ਕੇ ਕਿਥੇ ਏਕ
ਕੀਰਾਤ ਅਜੂਰ ਵਿਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੀਰਾਤ ਉਛਵ ਪਛਾਡ ਜਿਤਨਾ ਹੈ। (بُلْجِی)

ਇਮਾਯਤ ਮੇਰੇ ਮੁਰੀਦ ਪਰ ਈਹ ਤਰਣ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਣ ਆਸਮਾਨ ਤਮੀਨ ਪਰ
ਸਾਧਾ ਕੁਨਾਂ ਹੈ। ਅਗਰ ਮੇਰਾ ਮੁਰੀਦ ਅਥਵਾ ਨ ਭੀ ਹੋ ਤੋ ਕਿਆ ਹੁਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਮੈਂ ਤੋ ਅਥਵਾ ਹੂੰ। ਮੁੜੇ ਅਪਨੇ ਪਾਲਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ ਈਹੁਜ਼ਾਤ ਵ ਜਲਾਲ ਕੀ ਕਸਮ !
ਮੈਂ ਤੇਸ ਵਕਤ ਤਕ ਅਪਨੇ ਰਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਰਗਾਹ ਸੇ ਨ ਹਟ੍ਟੁਂਗਾ ਜਥੁੰ ਤਕ
ਅਪਨੇ ਏਕ ਏਕ ਮੁਰੀਦ ਕੋ ਧਾਬਿਲੇ ਜਨਨਤ ਨ ਕਰਵਾ ਲੂੰ। (اپنا)

ਮੁਰੀਦਾਂ ਕੋ ਘਤਰਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਗਮ ਸੇ
ਕੇ ਬੇਤੇ ਕੇ ਹੈਂ ਨਾਖੂਦਾ ਗੌਸੇ ਆ'ਝਮ

(ਐਕੋ ਨਾਂਤ)

صَلَوٰاتٌ عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَوٰاتٌ عَلَى مُحَمَّدٍ

ਅਸੀਮੁਸ਼ਾਨ ਕਰਾਮਤ

ਅਖੂਲ ਮੁਗਫ਼ਿਕ ਹੱਸਨ ਨਾਮੀ ਏਕ ਤਾਜ਼ਿਰ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਤੇ ਸਾਧਿਦੁਨਾ
ਸੈਖ ਹਮਮਾਂ ਦੀ ਬਾਰਗਾਹ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋ ਕਰ ਅੰਝ ਕੀ : ਹੁਝੂਰ !
ਮੈਂ ਤਿਆਰਤ ਕੇ ਕਿਥੇ ਕਾਫ਼ਿਲੇ ਕੇ ਹਮਰਾਏ ਮੁਲਕੇ ਸ਼ਾਮ ਜਾ ਰਹਾ ਹੂੰ, ਆਪ ਸੇ
ਛੁਆ ਕੀ ਦਰ-ਖਾਸਤ ਹੈ। ਸਾਧਿਦੁਨਾ ਸੈਖ ਹਮਮਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ਾਰਤੀ ਨੇ ਫਰਮਾਯਾ :
“ਆਪ ਅਪਨਾ ਸੱਫਰ ਮੁਲਵੀ ਕਰ ਦੀਜਿਥੇ, ਅਗਰ ਗਏ ਤੋ ਤਾਕੂ ਸਾਰਾ ਮਾਲ
ਭੀ ਲੂਟ ਲੋਂਗੇ ਔਰ ਆਪ ਕੋ ਕਤਲ ਭੀ ਕਰ ਦਾਲੋਂਗੇ。” ਤਾਜ਼ਿਰ ਧੇਹ ਸੁਨ ਕਰ
ਬਤਾ ਧਬਰਾਯਾ, ਈਸੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਕੇ ਆਲਮ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹਾ ਥਾ ਕੇ ਰਾਸ਼ੇ ਮੈਂ
ਹੁਝੂਰ ਗੌਸੇ ਆ'ਝਮ ਮਿਲ ਗਏ, ਪ੍ਰਦਾ ਕਿਧੂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈਂ ?
(ਤੇਸ ਨੇ ਸਾਰਾ ਵਾਕਿਆ ਕਹ ਸੁਨਾਯਾ। ਆਪ ਨੇ ਈਹੁਜ਼ਾਤ ਫਰਮਾਯਾ :
ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨ ਹੋਂ ਸ਼ੌਕ ਸੇ ਮੁਲਕੇ ਸ਼ਾਮ ਕਾ ਸੱਫਰ ਕੀਤਿਆ, ਸੱਥੋਂ ਹੁਦੌਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਥਾਨ
ਭੇਹਤਰ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਚੁਨਾਨ੍ਧੇ ਵੋਹ ਕਾਫ਼ਿਲੇ ਕੇ ਸਾਥ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ, (ਤੇਸੇ
ਕਾਰੋਬਾਰ ਮੈਂ ਬਲੂਤ ਨਫੂਅ ਹੁਵਾ, ਵੋਹ ਏਕ ਹਜ਼ਾਰ¹⁰⁰⁰ ਅਸ਼ਰਕਿਯਾਂ ਕੀ ਥੇਲੀ
ਕਿਥੇ ਮੁਲਕੇ ਸ਼ਾਮ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ “ਹਲਬ” ਪਹੁੰਚਾ। ਈਤਿਫ਼ਾਕਨ ਵੋਹ ਅਸ਼ਰਕਿਯਾਂ ਕੀ
ਥੇਲੀ ਕਈ ਰਖ ਕਰ ਭੂਲ ਗਿਆ, ਈਸੀ ਫਿਕ ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਨੇ ਗ-ਲਭਾ ਕਿਯਾ ਔਰ ਸੋ
ਗਿਆ। ਤੇਸ ਨੇ ਏਕ ਤਰਾਵਨਾ ਖਾਬ ਦੇਖਾ ਕੇ ਤਾਕੂਓਂ ਨੇ ਕਾਫ਼ਿਲੇ ਪਰ ਹਮਲਾ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ : ﴿ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਮੈਂ ਸੁਝ ਪਰ ਫੁਰੋਟ ਪਾਕ ਕਿਆ ਤੋਂ ਜਬ ਤਕ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਸ ਮੈਂ ਰਹੇਗਾ। ਫਿਰਿਥਤੇ ਉਸ ਕੇ ਲਿਖੇ ਇੱਤਜ਼ਾਰ ਕਰਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।﴾

ਕਰ ਕੇ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਲੂਟ ਲਿਆ ਹੈ ਔਰ ਇਸੇ ਭੀ ਕਤਲ ਕਰ ਢਾਲਾ ਹੈ ! ਖੌਫ਼ ਕੇ ਮਾਰੇ ਉਸ ਕੀ ਆਂਖ ਖੁਲ ਗਈ, ਘਬਰਾ ਕਰ ਉਠਾ ਤੋਂ ਵਹਾਂ ਕੋਈ ਤਾਕੂ ਵਗੈਰਾ ਨ ਥਾ। ਅਥਵਾ ਉਥੇ ਧਾਇਆ ਕੇ ਅਥਰਫਿਲਾਂ ਕੀ ਥੇਲੀ ਉਸ ਨੇ ਫੁਲਾਂ ਜਗਾਂ ਰਖੀ ਹੈ, ਜਟ ਵਹਾਂ ਪਹੁੰਚਾ ਤੋਂ ਥੇਲੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਗਦਾਦ ਸ਼ਾਰੀਫ ਵਾਪਸ ਆਯਾ। ਅਥਵਾ ਸੋਚਨੇ ਲਗਾ ਕੇ ਪਛਲੇ ਗੌਸੁਲ ਆਂਝਮ ਸੇ ਮਿਲ੍ਹੁੰ ਧਾ ਸ਼ੈਖ ਹਮਾਏ ਸੇ ! ﴿ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਰਖੀ ਰਖੀ ਹੈ ਜੀਵ ਰਖੀ ਹੈ।﴾ ਇਤਿਫਾਕਨ ਰਾਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਸਥਿਅਤ ਨਾ ਹੈ ਸੇ ! ਮਿਲ ਗਏ ਔਰ ਫੇਖਤੇ ਹੀ ਫਰਮਾਨੇ ਲਗੇ : “ਪਛਲੇ ਜਾ ਕਰ ਗੌਸੇ ਆਂਝਮ ਸੇ ਮਿਲ੍ਹੁੰ ਧਾ ਕੀ ਮੈਂ ਨੇ ਬਖਰ ਦੀ ਥੀ, ਅਲਲਾਹ ਮਹਿਬੂਬੇ ਰਖਾਨੀ ਹੈਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਮਹਾਰੇ ਛਕ ਮੈਂ 17 ਬਾਰ ਦੁਆ ਮਾਂਗੀ ਥੀ ਤਥਾਂ ਕਈ ਜਾ ਕਰ ਤੁਮਹਾਰੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਲੀ ਜਿਸ ਕੀ ਮੈਂ ਨੇ ਬਖਰ ਦੀ ਥੀ, ਅਲਲਾਹ ਮਹਿਬੂਬੇ ਰਖਾਨੀ ਹੈਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਮਹਾਰੇ ਸਾਥ ਹੋਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾਕਿਅਤ ਕੀ ਗੌਸੇ ਆਂਝਮ ਕੀ ਦੁਆ ਕੀ ਬ-2-ਕਤ ਸੇ ਬੇਦਾਰੀ ਸੇ ਘਵਾਬ ਮੈਂ ਮੁਜ਼ਕਿਲ ਕਰ ਦਿਥਾ।” ਚੁਨਾਨ੍ਤੇ ਵੋਹ ਬਾਰਗਾਹੇ ਗੌਸਿਥਤ ਮਾਵਾਬ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁਵਾ। ਗੌਸੇ ਆਂਝਮ ਮੰਤਬਾ ਦੁਆ ਮਾਂਗੀ ਥੀ।” (۱۴) ਅਲਲਾਹ ਕੀ ਉਨ ਪਰ ਰਹਮਤ ਹੋ ਔਰ ਉਨ ਕੇ ਸਾਫ਼ੇ ਹਮਾਰੀ ਬੇਹਿਸਾਬ ਮਹਿਫ਼ਰਤ ਹੋ।

ਗਰੜ ਆਕਾ ਸੇ ਕੁਝੁ ਅੰਝ ਕੇ ਤੇਰੀ ਹੈ ਪਨਾਹ

ਬਨਾ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੈ ਖਾਤਿਰ ਪੇ ਹੈ ਕਫ਼ਾ ਤੇਰਾ

(ਹਦਾਇਕ ਬਾਣਿਆਂ ਸ਼ਾਰੀਫ)

صَلُّوٰ عَلَى الْحَبِيبِ ! صَلُّوٰ عَلَى مُحَمَّدٍ
ਅਗ਼ਾਮੇ ਕਥਾ ਸੇ ਰਿਹਾਈ

ਏਕ ਗਮਗੀਨ ਨੌ ਜਵਾਨ ਨੇ ਆ ਕਰ ਬਾਰਗਾਹੇ ਗੌਸਿਥਤ ਮੈਂ ਫਿਰਿਆਦ ਕੀ : ਹੁਝੂਰ ! ਮੈਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਵਾਲਿਏ ਮਹੂਮ ਕੀ ਰਾਤ ਘਵਾਬ ਮੈਂ ਫੇਖਾ, ਵੋਹ ਕਹ ਰਹੇ ਥੇ : “ਬੇਟਾ ! ਮੈਂ ਅਗ਼ਾਮੇ ਕਥਾ ਮੈਂ ਮੁਜ਼ਲਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੂ ਸਥਿਅਤ ਨਾ ਸ਼ੈਖ ਅਥਹੁਲ ਕਾਇਦ ਜਲਾਨੀ ਕੀ ਫੁਦਸ ਸੀਰੇ ਨੂਰਾਨੀ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋ।

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ। ﷺ : ਜਿਸ ਨੇ ਮੁੜ ਪਰ ਏਕ ਬਾਰ ਫੁਰੂਕਟ ਪਾਕ ਪਥਾ ਅਲਵਾਹ ਹੁੰਗੁੰ ਉਸ ਪਰ ਦਸ ਰਹਮਤੋਂ ਭੇਜਤਾ ਹੈ। (۱)

ਕਰ ਮੇਰੇ ਲਿਖੇ ਹੁਆ ਕੀ ਦਰ-ਖ਼ਵਾਸਤ ਕਰ।” ਯੇਹ ਸੁਨ ਕਰ ਸਰਕਾਰੇ ਬਗਾਈਂ ਹੁੰਗੂਰੇ ਗੌਸੇ ਆ’ਜਮ ਨੇ ﷺ ਨੇ ਈਸ਼ਟਿਫ਼ਸਾਰ ਫਰਮਾਯਾ : ਕਿਧਾ ਤੁਮਹਾਰੇ ਅਭਿਆਜਾਨ ਮੇਰੇ ਮਦਰਸੇ ਸੇ ਕਭੀ ਗੁਜ਼ਰੇ ਹੋਣੇ ? ਉਸ ਨੇ ਅੰਗ ਕੀ : ਜੇ ਹਾਂ। ਬਸ ਆਪ ਰਖਮੈਲੀ ﷺ ਉਨ੍ਹੀ ਖ਼ਬੋਸ਼ ਹੋ ਗਏ। ਵੋਹ ਨੌ ਜਵਾਨ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫੁਸਰੇ ਰੋਝ ਖੁਸ਼ ਖੁਸ਼ ਹਾਜ਼ਿਰੇ ਬਿਦਮਤ ਹੁਵਾ ਔਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ : ਧਾ ਮੁਰਿਂਦ ! ਆਝ ਰਾਤ ਵਾਲਿਏ ਮਹੂਮ ਸਾਡਾ ਹੁਲਲਾ (ਧਾ’ਨੀ ਸਾਡਾ ਲਿਬਾਸ) ਤੈਬੇ ਤਨ ਕਿਧੇ ਖ਼ਵਾਬ ਮੈਂ ਤਸ਼ਰੀਫ਼ ਲਾਏ, ਵੋਹ ਬੇਹਦ ਖੁਸ਼ ਥੇ, ਕਿਛੁ ਰਹੇ ਥੇ : “ਬੇਟਾ ! ਸਾਥਿਹੁਨਾ ਸ਼ੈਖ ਅਖੂਦ ਕਾਹਿਰ ਜ਼ਲਾਨੀ^{فُدّس سُرُّهُ الْجَنِين} ਕੀ ਬ-ਰ-ਕਤ ਸੇ ਮੁੜ ਸੇ ਅਜਾਬ ਫੂਰ ਕਰ ਇਧਾ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਯੇਹ ਸਾਡਾ ਹੁਲਲਾ ਭੀ ਮਿਲਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਘਾਰੇ ਬੇਟੇ ! ਤੂ ਈਨ ਕੀ ਬਿਦਮਤ ਮੈਂ ਰਹਾ ਕਰ।” ਯੇਹ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਨੇ ਫਰਮਾਯਾ : ਮੇਰੇ ਰਥ ਗੁੰਜੁੰ ਨੇ ਮੁੜ ਸੇ ਵਾ’ਦਾ ਫਰਮਾਯਾ ਹੈ ਕੇ ਜੋ ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਤੇਰੇ ਮਦਰਸੇ ਸੇ ਗੁਜ਼ਰੇਗਾ। ਉਸ ਕੇ ਅਜਾਬ ਮੈਂ ਤਪਫ਼ੀਕ (ਧਾ’ਨੀ ਕਮੀ) ਕੀ ਜਾਓਗੀ।

(بَهْجَةُ الْأَسْرَارِ ص ۱۹۴)

ਨਾਲ ਮੈਂ, ਗੋਰ ਮੈਂ, ਮੀਤਾਂ ਪੇ ਸਰੇ ਪੁਲ ਪੇ ਕਹੀਂ

ਨ ਛੁਟੇ ਹਾਥ ਦੇ ਦਾਮਾਨੇ ਮੁਅਲਲਾ ਤੇਰਾ

(ਹਾਈਕੇ ਬਾਬਿਲਾ ਸ਼ਾਰੀਫ)

صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ਮੁੱਦ੍ਰਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਪੁਕਾਰ

ਏਕ ਮਰਿਆ ਬਾਰਗਾਈ ਗੌਸਿਥਤ ਮਆਬ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋ ਕਰ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਅੰਗ ਕੀ : ਆਲੀਜਾਹ ! “ਬਾਬੁਲ ਅਝੁਝ” ਕੇ ਕਾਕਿਸ਼ਾਨ ਮੈਂ ਏਕ ਕਕ਼ਬੁ ਸੇ ਮੁੱਦ੍ਰਾ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁੰਗੂਰ ! ਕੁਛ ਕਰਮ ਫਰਮਾ ਦੀਜਿਧੇ ਕੇ ਬੇਚਾਰੇ ਕਾ ਅਜਾਬ ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਏ। ਆਪ ਨੇ ਈਸ਼ਾਂਦ ਫਰਮਾਯਾ : ਕਿਧਾ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਸੇ ਬਿਕਾਏ ਬਿਲਾਈਤ ਪਹਨਾ ਹੈ ? ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਅੰਗ ਕੀ : ਹਮੇਂ ਮਾ’ਲੂਮ ਨਹੀਂ। ਫਰਮਾਯਾ : ਕਿਧਾ ਕਭੀ ਵੋਹ ਮੇਰੀ ਮਜਲਿਸ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁਵਾ ? ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਲਾ ਈਲੀ ਕਾ ਈਝਹਾਰ ਕਿਧਾ। ਫਰਮਾਯਾ : ਕਿਧਾ ਉਸ ਨੇ ਕਭੀ ਮੇਰਾ

ਫਰਮਾਨੇ ਮੁਸਤਕਾ ਪੱਧਰ ਪੱਧਰ ਪਾਂਕ ਪਦਨਾ ਭੂਲ ਗਿਆ ਵੇਖ ਜਨਤ ਕਾ ਰਾਸਤਾ
ਭੂਲ ਗਿਆ। (بڑੀ)

ਆਨਾ ਖਾਧਾ? ਲੋਗਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਲਾਈ ਕਾ ਈਝਾਰ ਕਿਯਾ। ਆਪ ਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ : ਕਿਧਾ ਉਸ ਨੇ ਕਲੀ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਨਮਾਜ਼ ਆਇਆ ਕੀ? ਲੋਗਾਂ ਨੇ ਵੋਹੀ ਜਵਾਬ
ਦਿਯਾ। ਆਪ ਨੇ ਜਾਂ ਜਾ ਸਾ ਸਾਰੇ ਅਕਦਸ ਜੁਕਾਧਾ ਤੋਂ ਆਪ ਨੇ ਜਾਂ ਜਾ ਸਾ ਸਾਰੇ ਅਕਦਸ ਜੁਕਾਧਾ ਤੋਂ ਆਪ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਲਾਲ ਵ ਵਕਾਰ ਕੇ ਆਸਾਰ ਆਇਓ ਹੁਏ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਕੇ ਬਾਂਦ
ਫਰਮਾਧਾ : ਮੁੜੇ ਅਭੀ ਅਭੀ ਫਿਰਿਖਿਤਾਂ ਨੇ ਬਤਾਧਾ : “ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਜਿਧਾਰਤ
ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਉਸੇ ਆਪ ਦੇ ਅਕੀਂਦਤ ਭੀ ਥੀ ਲਿਹਾਜਾ ਅਲਵਾਹ ਤਬਾ-੨-ਕ ਵ
ਤਾਲਾ ਨੇ ਉਸ ਪਰ ਰਹਮ ਕਿਧਾ।” (ਉਸ ਕੀ ਕਥਾ ਦੇ ਆਵਾਜ਼
ਆਨੀ ਬਨਦ ਹੋ ਗਈ।) (تہجیۃ الاسرار لشطوفی ص ۱۹۶)

ਬਦ ਸਹੀ, ਚੋਰ ਸਹੀ, ਮੁਝਰਿਮੀ ਨਾਕਾਰਾ ਸਹੀ
ਏ ਵੋਹ ਕੇਸਾ ਹੀ ਸਹੀ ਹੈ ਤੋ ਕਰੀਮਾ ਤੇਰਾ

(ਹਦਾਈਕੇ ਬਾਣਿਆਂ ਸ਼ਾਰੀਕ)

صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ ! صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَى الْحَبِيبِ !

ਤਾਲਿਬੇ ਗਮੇ ਮਹੀਨਾ ਵ

ਬਕੀਅ ਵ ਮਿਡਿਰਤ ਵ

ਭੇ ਛਿਸਾਬ ਜਨਤੁਲ

ਫਿਰਦੀਸ ਮੇਂ ਆਕਾ

ਕਾ ਪਡੋਸ

18 ਰਹੀਉਨੂਰ ਸ਼ਾਰੀਕ 1427 ਸਿ.ਇ. 17-4-2006

ਥੇਹ ਰਿਸਾਲਾ ਪਟ ਕਰ ਫੁਸ਼ਰੇ ਕੋ ਦੇ ਦੀਖਿਥੇ

ਸਾਈ ਗਮੀ ਕੀ ਤਕਰੀਬਾਤ, ਈਤਿਮਾਅਾਤ, ਆਂਦਰ ਔਰ
ਜੁਲੂਸੇ ਮੀਲਾਦ ਵਗੀਚਾ ਮੇਂ ਮਕ-ਨ-ਬਤੁਲ ਮਹੀਨਾ ਕੇ ਸ਼ਾਬੇਅ ਕਦਾ ਰਸਾਈਲ
ਔਰ ਮ-ਦਨੀ ਫੂਲਾਂ ਪਰ ਮੁਖਤਮਿਲ ਪੇਸ਼ਕਲੇਟ ਤਕਸੀਮ ਕਰ ਕੇ ਸਵਾਨ
ਕਮਾਈ, ਗਾਹਕਾਂ ਕੀ ਬਨਿਧਤੇ ਸਵਾਬ ਤੋਹਫੇ ਮੇਂ ਫੇਨੇ ਕੇ ਲਿਧੇ ਅਪਨੀ
ਛੁਕਾਨਾਂ ਪਰ ਜੀ ਰਸਾਈਲ ਰਖਨੇ ਕਾ ਮਾ'ਮੂਲ ਬਨਾਈ, ਅਖ਼ਬਾਰ ਫਰੋਸ਼ੋਂ
ਧਾ ਬਚਾਂਕਾਂ ਕੇ ਜ਼ਰੀਏ ਅਪਨੇ ਮਹਲਕੇ ਕੇ ਧਰ ਧਰ ਮੇਂ ਮਾਹਾਨਾ ਕਮ ਅੜ ਕਮ
ਏਕ ਅਦਦ ਸੁਨਨਾਂ ਭਰਾ ਰਿਸਾਲਾ ਧਾ ਮ-ਦਨੀ ਫੂਲਾਂ ਕਾ ਪੇਸ਼ਕਲੇਟ ਪਛੋਚਾ
ਕਰ ਨੇਕੀ ਕੀ ਦਾਵਤ ਕੀ ਧੂਮੇਂ ਮਚਾਈ ਔਰ ਖੂਬ ਸਵਾਬ ਕਮਾਈ।